

Bộ 1 – Máu và Lệ của Lăng Tử

2

rên thế giới này không còn nghi ngờ gì nữa, có rất nhiều dạng người khác nhau. Cũng có rất nhiều người tuy hình dáng khác nhau nhưng lại cùng một dạng. Bọn họ tuy sống cách xa nhau, cả mặt cũng chưa từng gặp qua, nhưng có những chỗ bọn họ lại giống nhau như là anh em ruột thịt.

Phương Thiên Hào và Đoạn Bát Phương là một ví dụ.

Phương Thiên Hào cơ hồ đồng dạng với Đoạn Bát Phương, cường tráng cao lớn, cũng luyện công phu ngoại môn như nhau. Trong giang hồ tuy thanh danh địa vị không so bằng Đoạn Bát Phương, nhưng ở một dãy biên thù này, lại tuyệt đối có thể coi là nhân vật đầu não trọng yếu.

Cái lão bình sinh ưa thích nhất chỉ có ba thứ: quyền thế, thanh danh, và Khả Khả, đứa con gái độc nhất của lão.

Hiện tại Phương Thiên Hào đang ngồi trong đại sảnh rộng lớn của lão, ngồi trên cái ghế bành làm bằng gỗ hoa lê to lớn, đang sang sảng phân phó hiệu lệnh cho Tiểu Ngô, thủ hạ thân tín của lão.

- Viết cho ta một thiệp mời, phải dùng thứ giấy mạ vàng mang về từ kinh thành, phải viết khách khí một chút.

“Viết cho ai ?” Tiểu Ngô xem chừng có chút không phục: “Chúng ta sao lại phải đối với người khách đó như vậy ?”

Phương lão bản đột nhiên nổi nóng:

- Bọn ta viết cái gì mà không thể khách khí với người ta một chút chứ, người nghĩ Ngô Tâm Liễu người là cái khỉ gió gì ? Người nghĩ Phương Thiên Hào ta là trời cao đất rộng gì ? Bọn ta hai người cộng lại, có lẽ vẫn không thể so bằng một cộng lông của người ta.

- Có chuyện đó sao ?

- Đương nhiên là có.

Phương lão bản nói tiếp:

- Người ta tay không, không tới mấy năm đã tiến thân đáng giá ức vạn, bọn người làm sao mà so bì được ?

Tiểu Ngô cúi thấp đầu.

Có thứ người vĩnh viễn cúi thấp đầu trước quyền thế và tài phú, hơn nữa còn cam tâm tình nguyện, tâm phục khẩu phục.

Tiểu Ngô là thứ người đó.

- Vậy tại sao chúng ta không chuẩn bị chiêu đãi bọn họ nhiều ngày, tại sao nhất định phải là hôm nay ?

Trên mặt Phương lão bản đột nhiên lộ xuất vẻ giận dữ, thật sự giận dữ.

“Nãy giờ người hỏi quá nhiều rồi”. Lão trừng mắt nhìn tên thủ hạ khôn lanh trước mặt: “Người nên về nhà học làm sao mà ngậm miệng luôn đi”.

o0o

Hôm nay là ngày rằm, ngày rằm tất có trăng.

Trăng tròn.

Dưới trăng không ngờ còn có nước, Thủy Nguyệt Hiên nằm giữa sóng nước bàng bạc ánh trăng.

Ở vùng Sơn Thành biên thù này, không ngờ có người trong nhà còn có xây thủy trì, thứ người đó quá xa xỉ, đáng đem tống khứ ra giữa sa mạc để chết khát.

Phương lão bản là thứ người đó.

Thủy Nguyệt Hiên là nơi tối nay lão mời khách, Lý Hoại là quý khách tối nay của lão.

Cho nên lúc hấn ngồi trên ghế thượng tọa, có chút bẽn lẽn như một tiểu cô nương.

Cho dù là tiểu cô nương cũng phải ăn chẳng khác gì đại nam nhân, được người thỉnh đến ăn uống, lại càng nên ăn.

Nhưng rượu thịt không ngờ còn chưa mang đến.

Phương lão bản đứng ngồi không yên.

Đã mời khách đến ăn, đáng lẽ phải có đồ ăn để người ta ăn.

Vì sao rượu thịt còn chưa về tới ?

Trong tâm Phương lão bản hiểu rõ như vậy, lại không dám phát nộ, bởi vì chuyện rắc rối này phát xuất từ Phương đại tiểu thư.

Phương đại tiểu thư đã đổ hết rượu thịt vốn đang chuẩn bị đem lên bàn, bởi vì nàng không ưa khách nhân tối nay.

Những gì nàng nói đã làm cho kẻ hầu người hạ ngây ngốc.

- Người khách mà tối nay ông già hồ đồ của ta mời đến căn bản không thể coi là một con người, căn bản là một tên nhỏ lưu manh.

Nàng gần từng tiếng:

- Bọn ta vì sao lại phải mời một tên nhỏ lưu manh uống rượu ăn thịt ?

Cũng may Lý Hoại chung quy cũng uống được rượu của người uống, ăn được đồ ăn của người ăn.

Có rất nhiều người thật sự không phải là người, đều gặp may mắn như vậy, hà huống là Lý Hoại.

Đám đầu bếp Phương gia đương nhiên đều đã trải qua thời gian huấn luyện đặc biệt, mới một tuần trà đã bưng lên bốn món đồ nóng, bốn món đồ nguội, tất cả đều được bưng ra cùng một lúc.

Đồ ăn đựng trong mâm bạc điêu hoa rộng bảy tấc. Tám gã nô bộc thanh y và tám ả a hoàn áo lụa dùng hai tay bưng đặt trên bàn.

Sau đó bọn chúng xếp hàng đứng hầu bốn bên.

Lý Hoại thở dài trong tâm, có cảm giác tối nay ăn không được thoải mái.

Đám người đó đứng kề bên nhìn hắn ăn uống, hắn làm sao mà ăn uống thư thả được ? Nếu quả hắn có thể ăn uống thư thả, hắn không còn là Lý Hoại nữa.

Nếu quả hắn có thể ăn uống thoải mái, hắn đáng được gọi là Lý Hảo.

Cũng may hắn còn chưa biết lúc thật sự làm cho hắn không thoải mái còn chưa tới, nếu không có lẽ hắn cả một ngum rượu cũng không uống trôi.

Lý Hoại đã ăn ba tô.

Lúc ăn xong tô thứ hai, hắn đã uống hết mười một chén rượu, Phương lão bản và Ngô tiên sinh quả thật đều là những tay tửu lượng cao. Ánh đèn chiếu sáng cả hiên như trong tranh, người người cười nói ăn uống giữa muôn hoa, chủ nhân ân cần đãi khách, thưởng cảnh qua song cửa sổ.

Ngoài cửa sổ có trăng, trăng tròn sáng ngời.

Lúc Lý Hoại bắt đầu muốn vứt bỏ chén rượu nhỏ, muốn dùng cả hồ rượu mà uống, đột nhiên nghe đằng xa có một tiếng la thảm.

Tiếng la thảm thông thường ngập tràn ý tứ tuyệt vọng thống khổ khủng bố thê lệ.

Tiếng la thảm tuyệt không nghe êm tai.

Nhưng Lý Hoại lần này nghe tiếng la thảm đó, lại chẳng những chỉ có tuyệt vọng thống khổ khủng bố thê lệ, chẳng những chỉ nghe không êm tai.

Tiếng la thảm hắn nghe lần này thậm chí đã mang đến cho hắn một thứ cảm giác

tê liệt, máu thịt, gân cốt, nội tạng, mạch máu, móng tay, đầu tóc, tất cả đều tê liệt.

Bởi vì tiếng la thảm lẫn này hẳn nghe được, giống như tiếng trống trận nơi chiến trường, từng tiếng nối tiếp từng tiếng, tiếng này chưa lắng xuống, tiếng kia lại vang lên ...

Rượu trong chén đã bắn tung tóe.

Sắc mặt mỗi một người đều đã biến thành y hệt da thú chết.

Sau đó Lý Hoại thấy mười tám thiếu niên dũng sĩ tay cầm khoái đao vận kinh y, như thiên tướng từ trên trời giáng hạ xuống cửu khúc kiều bên ngoài Thủy Nguyệt Hiên, như chiến sĩ chiếm cứ trọng địa trên chiến trường, mỗi người chiếm cứ một trọng điểm có thể quyết định thắng bại, chiếm cứ luôn đầu cầu đó.

- Đây là chuyện gì đây ?

Nụ cười hư hỏng bên lên vừa khả ái vừa ôn nhu trên mặt Lý công tử đã không còn thấy nữa.

- Phương lão bá, ở đây có phải đã xảy ra chuyện gì không ? Thôi để ta lên về cửa sau vậy.

Phương lão bản cười cười lắc đầu.

"Không liên quan gì, người cứ ngồi thoải mái". Nụ cười của lão dâng đầy niềm tự tin, "Ở nơi đây, cho dù có chuyện nổi da gà, cũng không quan hệ, cho dù thiên thác hạ lai, cũng phải nể mặt Phương lão bá này".

Lời nói của lão còn chưa dứt, đã ngậm miệng.

Phương Thiên Hào rất tin tưởng vào đám thủ hạ mà lão tận tâm huấn luyện đến mức sẵn sàng hy sinh bất cứ lúc nào này, tin chắc bọn chúng nếu quả tử thủ tại một đầu cầu, không ai có thể xông qua cây cầu đó một bước.

Hồi đó tới giờ cũng chưa có ai có thể cải biến quan niệm của lão.

Không may hiện tại đã có người.

Một đại hán sắc mặt đen bóng, toàn thân vận đại hồng bào đỏ như lửa, thân người thậm chí còn cao lớn khôi vĩ hơn cả Đoạn Bát Phương và Phương Thiên Hào, song thủ chấp sau lưng giống hệt như một bạch diện thư sinh đang tản bộ thưởng trăng ngâm thơ, từ con đường nhỏ lát đá vụn bên kia đầu cầu u u uẩn uẩn bước tới.

Gã xem chừng căn bản không động tới tay.

Nhưng lúc gã bước lên đầu cầu, đám tử sĩ đứng trên đầu cầu tử thủ đột nhiên nổi đuôi nhau kêu la thảm thiết, vang vọng xa xăm, phải một hồi rất lâu sau mới có thể nghe thấy thanh âm xương cốt của bọn chúng gãy lìa "rộp rộp", người từ trên giả sơn rớt xuống ao "bôm bôm".

Lúc đó hồng bào giả đã ngồi xuống.

o0o

Ánh đèn trong Thủy Nguyệt Hiên sáng lạn như chợ hoa tháng giêng.

Như ánh đèn chợ hoa trong tranh.

Hồng bào giả ung dung bước tới, ung dung ngồi xuống, ngồi bên cạnh Phương lão bản, ngồi đối diện Lý Hoại.

Mặt của gã xem ra tuyệt không giống hoa xuân đêm rằm.

Mặt của gã xem ra cũng tuyệt không giống một bộ mặt người.

Mặt của gã giống như một cái mặt nạ chế thành từ thuần thiết tinh cương, cho dù là cười, cũng tuyệt không có một chút ý tứ cười, người nào nhìn thấy là có cảm giác từ đầu tới chân đều mềm nhũn ra.

Gã đang cười.

Gã đang nhìn Lý Hoại mà cười.

“Lý tiên sinh”, gã dùng một thứ thanh âm rất kỳ quái, giọng khàn khàn tràn đầy vẻ chế giễu: “Quý tính của Lý tiên sinh người là gì?”

Lý Hoại cười lộ cả hàm răng trắng như tuyết.

“Lý tiên sinh đương nhiên là họ Lý”. Nụ cười của hắn cũng có một chút chế giễu, “Nhưng còn Hàn tiên sinh? Quý tính của Hàn tiên sinh người là gì?”

Nụ cười của hồng bào giả bất biến.

Nụ cười của y giống như đã chạm khắc trên mặt gã:

- Người biết ta họ Hàn? Người biết ta là ai sao?

- Thiết Hỏa Phán Cung Hàn Tuấn, thiên hạ còn có ai mà không biết.

Ánh mắt Hàn Tuấn bắn ra những tia sáng khủng bố, tới bây giờ ai ai cũng phát hiện nhãn tình của y không ngờ lại là màu xanh lam, giống như màu xanh lam của hàn băng vạn năm, hòa với hồng bào màu liệt hỏa của gã tạo thành một thứ đối nghịch mâu thuẫn đáng sợ cực kỳ quỷ dị.

Gã nhìn Lý Hoại chằm chằm, một hồi lâu sau mới gằn từng tiếng:

- Không sai, tại hạ chính là Bảo Thụ Chính Huyết Phẩm Ngự Tiên Đái Dao Hộ Vệ, lãnh Hình bộ chính bộ khuyết, Thiếu Lâm Nam Tông tục gia đệ tử, bổn tiền Hàn Tuấn.

Trên bộ mặt kinh hoàng thất sắc của Phương Thiên Hào chung quy đã nặn ra được một nụ cười, hơn nữa còn mau chóng đứng dậy.

- Nghĩ không ra tổng bộ đầu bộ Hình danh động thiên hạ Hàn lão tiền bối đêm nay không ngờ lại quang lâm tề xá.

Hàn Tuấn lạnh lùng nhìn ngất lời lão:

- Ta không phải là lão tiền bối của người, ta cũng không đến bắt người.

“Vậy người đến bắt ta ?” Lý Hoại hỏi.

Hàn Tuấn chằm chằm nhìn hắn một hồi lâu:

- Người là Lý Hoại ?

- Chính là ta.

- Từ Trương Gia Khẩu đến đây, người tổng cộng đã đi bao nhiêu ngày ?

“Ta không biết”, Lý Hoại đáp, “Ta chưa tính qua”.

“Ta biết, ta có tính qua”, Hàn Tuấn thốt, “Người tổng cộng đã đi sáu mươi một ngày”.

Lý Hoại lắc đầu cười khổ:

- Ta không phải là một đại nhân vật gì, lại không phải là ngự tiền đại đao hộ vệ, cũng không phải là tổng bộ đầu Hình bộ, tại sao có người tính toán chuyện của ta kỹ càng vậy ?

- Người đương nhiên không phải là bộ đầu Hình bộ, tiền lương cả năm của một trăm bộ đầu cũng không bằng tiền người xài một ngày.

Hàn Tuấn cười cười, lại hỏi Lý Hoại:

- Người lại không biết người đã xài bao nhiêu tiền trong sáu mươi một ngày đó ?

- Ta không biết, ta cũng không có tính qua.

“Ta đã tính”, Hàn Tuấn thốt, “Người tổng cộng đã xài một vạn sáu ngàn sáu trăm năm mươi lượng”.

Lý Hoại chum môi huýt gió một tiếng.

- Ta đã xài dữ vậy sao ?

- Không sai một chút.

Lý Hoại lại cười rất khoái trá:

- Xem ra nếu như vậy, ta chừng như quả thật mang bộ dạng có tiền xài xả láng.

“Người đương nhiên là vậy”, thanh âm của Hàn Tuấn càng lạnh lùng: “Người vốn chỉ bất quá là một tên nhỏ nghèo khó, tiền người xài ở đâu ra ?”

- Đó là chuyện của ta, không có một chút quan hệ gì tới người.

- Có.

- Có quan hệ gì ?

- Đại nội gần đây bị trộm mất một số hoàng kim, tính ra bạc cũng cỡ một trăm bảy

mười vạn lượng. Trách nhiệm đó ai ai cũng đều không chịu nhận, chỉ có Hình bộ là đứng ra lo.

Ánh mắt của Hàn Tuấn nhìn chằm chằm trên mặt Lý Hoại:

- Hơn nữa tại hạ không may lại là bộ đầu thuộc hạ chính đường Hình bộ.

Lý Hoại thở dài một hơi, lắc đầu:

- Người quả thật xui xẻo.

- Người xui xẻo luôn luôn muốn đứng thẳng lưng dậy, cho nên các hạ cũng chỉ còn nước theo ta về Hình bộ.

“Theo người về Hình bộ để làm gì ? Lý Hoại tròn xoe mắt, “Đại nhân chính đường Hình bộ của người muốn mời ta ăn đi ăn sao ?

Hàn Tuấn không nói gì.

Mặt của gã càng biến thành đen bóng, nhãn tình của gã càng biến thành xanh lè.

Mắt gã lồi ra giống hệt ốc nhồi, từ từ đứng dậy.

Gã di động từng phân từng phân rất từ tốn, nhưng mỗi một phân di động đều tiềm ẩn nguy cơ làm cho người ta vô phương đoán nỡ, lại khơi khơi làm cho mọi người đều cảm thấy được từng phân nguy cơ đó.

Hô hấp của mỗi một người đều biến đổi, lần theo từng phân nhích động của gã mà cải biến.

Chỉ có Lý Hoại còn chưa biến:

- Tại sao người nhìn ta như vậy ? Có phải người điên khùng cho là ta chính là tên độc hành đại đạo đã trộm số vàng đó ?

Lý Hoại lắc đầu cười khổ, nói tiếp:

- Ta thật sự hy vọng ta làm được chuyện lớn như vậy, nếu ta quả thật làm chuyện lớn như vậy, cũng không có ai dám ăn hiếp khi dễ ta.

Hàn Tuấn không mở miệng, lại phát ra một thanh âm.

Thanh âm của gã không phải phát ra từ miệng, mà phát ra từ trên mình.

Hơn ba trăm đường gân cốt trên người gã, mỗi một khớp xương đều tiết ra thanh âm răng rắc.

Tứ chi tay chân của gã phảng phất đã tăng trưởng nhiều phân.

Tuy gã còn chưa xuất thủ, nhưng đã đem công phu ngoại gia Thiếu Lâm phát huy đến cực điểm.

Phương Thiên Hào nhin không được phải thở dài, bởi vì lão cũng là người luyện ngoại gia công phu, chỉ có lão mới có thể hiểu thâm sâu lực lượng của Hàn Tuấn một khi

xuất thủ nhất kích, lão thậm chí đã có thể tưởng tượng tới bộ dạng rên rỉ thống khổ khi Lý Hoại ngã quy xuống đất.

Lý Hoại kinh hoàng gần chết, quay đầu định bỏ chạy, chỉ tiếc có muốn chạy cũng đều không thể chạy được.

Tiền hậu tả hữu của hắn đều có người, nam nữ già trẻ gì cũng có, bởi vì hắn là quý khách, đám người đó đều đến đây để hầu cận hắn.

Động tác của Hàn Tuấn tuy càng lúc càng chậm đến mức gần như ngừng hẳn, nhưng áp lực đè lên người ta lại càng lúc càng nặng, xem chừng mũi tên đã giương trên dây cung, sẵn sàng bay ra.

Phương Thiên Hào đương nhiên cũng không thể lo gì được chuyện lúc đó.

Lý Hoại bỗng lật đặt vấp chân đá mặt bàn xoay vòng, không ngờ lại đã ứng dụng xảo kế, bao nhiêu rau quả trên bàn bị chấn động văng toàn bộ lên không bay về phía Hàn Tuấn.

Thiết Hỏa Phán Cung nếu quả trên người dính toàn đậu hủ nước tương, còn ra oai phách lối gì được nữa ?

Hàn Tuấn phóng lui nhanh như gió.

Chộp lấy cơ hội đó, Lý Hoại nếu quả còn chưa bỏ chạy, hắn làm sao có thể mang tên Lý Hoại.

Chỉ tiếc hắn vẫn chạy không được.

Đột nhiên giữa lúc đó, trong tiếng gió rít lóe lên bảy mũi trường kiếm sáng lạnh, nhất thời từ bảy phương hướng khác nhau đâm tới.

Bằng vào thân thủ của Lý Hoại cái ngày đối phó với Khả Khả, trong bảy thanh kiếm đó, chỉ cần có một thanh trực tiếp đâm thẳng lên người hắn, trên người hắn nhất định không chỉ lủng một lỗ sâu hoắm.

May sao bảy kiếm đó không có kiếm nào trực tiếp đâm lên người hắn, chỉ nghe “đinh, đinh, đinh, đinh, đinh, đinh” sáu tiếng, bảy thanh kiếm đã giáp lại nhau đắp thành một màn lưới vừa kỳ quái vừa xảo diệu, giống như một cái lồng sắt vô hình bao bọc Lý Hoại vào giữa.

Người trong giang hồ đều thổ lộ chấp nhận rằng, từ đó đến nay, chưa có người nào bị Thất Xảo Đồng Tâm Kiếm bao vây mà còn đào thoát được.

Vô luận là ai bị chúng vây khốn, cũng chẳng khác gì trái tim thiếu nữ bị tình nhân chiếm đoạt, đừng hòng đào thoát.

Bảy thanh kiếm đó, từ hình thức dài ngắn nặng nhẹ, đến hỏa hầu rèn đúc tạo thành, cho tới độ sáng của lưới kiếm đều hoàn toàn giống nhau.

Bảy thanh kiếm đó không còn nghi ngờ gì nữa đều luyện thành từ chung một lò.

Nhưng bảy bàn tay cầm bảy thanh kiếm đó, lại là bảy bàn tay hoàn toàn không tương đồng.

Chuyện tương đồng duy nhất là bọn chúng hồi nãy đều đã từng bùng đồ ăn lên bàn cùng một lúc.

Lý Hoại không sợ chút nào, còn mỉm cười:

- Nghĩ không ra, nghĩ không ra, Thất Xảo Đồng Tâm Kiếm không ngờ đã biến thành người bùng đồ ăn rót trà.

Hắn nhìn một phụ nhân cao lêu khêu trong bảy người, mặt tươi cười đầy chấm tàn nhang.

“Hồ đại nương”, Lý Hoại thốt, “bà đã thích làm mấy chuyện này, sẵn đây đang có hứng thú, cũng nên sắp xếp lại giường chiếu cho ta đi”.

Hắn lại nhìn Hàn Tuấn, lắc lắc đầu:

- Chuyện này đương nhiên cũng đều là do các hạ an bài, các hạ còn an bài bao nhiêu người xung quay đây ?

- Đám người đó còn chưa đủ sao ?

- Xem chừng còn chưa đủ.

Hàn Tuấn trầm mặt, hất hàm:

- Khóa.

Trong kiếm thức đó, ý tứ của “khóa” là giết. Bảy kiếm giao khóa, huyết mạch đứt đoạn.

Khóa kiếm đã thành, không ai có thể cứu được.

Huyết mạch của Lý Hoại lại không đứt đoạn, thân thể tứ chi tay chân can trường huyết mạch đều không đứt đoạn.

Đứt đoạn là kiếm.

Bảy thanh Thất Xảo Đồng Tâm Kiếm tinh cương bách luyện mà thành đều đã gãy đoạn.

Bảy mũi kiếm đều nằm trên tay Lý Hoại.

Ai cũng không nhìn thấy động tác của hắn, nhưng mỗi người đều có thể thấy rõ bảy đoạn mũi kiếm sáng nhoáng trên tay hắn.

Đoạn kiếm vẫn có thể giết người.

Kiếm quang lại bay ra, lại gãy thêm một đoạn nữa.

Những đoạn kiếm gãy rớt xuống như châu ngọc rơi vãi.

Sắc mặt mọi người đều biến hẳn, thân hình Hàn Tuấn càng dài ra, như hồ vồ mỗi bay tới, khí thế uy mãnh.

Lý Hoại trấn định, bước xéo một bước, mu bàn tay chặt xuống.

Hắn xuất thủ xem chừng có phần chậm hơn Hàn Tuấn, đợi lúc lưng bàn tay của hắn công vào sườn Hàn Tuấn, đầu lâu của hắn chắc đã bị đánh vỡ rồi.

Nhưng một điểm đó ai ai cũng nhìn lầm.

Hàn Tuấn đột nhiên giật mình thối lui gấp ra sau, lui nhanh năm bước, đợi đến lúc thân mình đứng ổn định lại, khóe miệng đã ứa máu.

Lý Hoại mỉm cười chấp tay, nụ cười hư hỏng vẫn khả ái:

- Gặp lại các vị sau.

o0o

Ánh trăng vẫn như trước, mặt nước vẫn như trước, cây cầu vẫn như trước, Thủy Nguyệt Hiên vẫn như trước, người lại đã không còn là người hồi nãy.

Lý Hoại thong dong nhàn nhã đi qua cửa khúc kiều, bộ dạng giống hệt Hàn Tuấn hồi nãy bước đi trên cầu.

Mọi người chỉ còn nước trở mắt nhìn hắn đi, không ai dám cản đường.

Giữa ánh trăng sóng nước, phảng phất có một lớp sương khói ảm đạm bốc lên, giữa sương khói phảng phất có một bóng người ảm đạm.

Lý Hoại chợt nhìn thấy bóng người đó.

Không ai có thể hình dung được cảm giác của hắn lúc nhìn thấy bóng người đó, thứ cảm giác đó giống như một người mù bỗng thấy được minh nguyệt trên trời lần thứ nhất.

Bóng người đó lượn giữa sóng nước bàng bạc.

Cước bộ của Lý Hoại dừng hẳn.

"Người là ai?" Hắn nhìn bạch y nhân trong đám sương khói đó, hỏi: "Người là ai?"

Không có tiếng trả lời.

Lý Hoại đi tới, phảng phất đang bị thu hút bởi một thứ hấp dẫn lực thần bí, thẳng lưng đi tới.

Mây tan, trăng hiện, ánh trăng mờ nhạt chiếu xuống, phản chiếu trên mặt y.

Một màu trắng nhợt, trắng nhợt như mặt trăng.

"Người không phải là người". Lý Hoại nhìn y, thốt: "Người nhất định từ trong mặt trắng đến".

Trên khuôn mặt trắng nhợt bỗng xuất hiện một nụ cười thần bí không ai có thể hiểu nổi, người trong trắng đó đột nhiên dùng một thứ thanh âm thần bí đáp:

- Phải từ từ trong trắng tới, ta xuống tới nhân gian, chỉ có thể mang đến cho bạn người một chuyện.

- Chuyện gì ?

- Chết.

Đạo quang nhạt nhẽo, mờ mịt như ánh trăng.

Ánh trăng cũng như đạo.

Bởi vì lúc đạo quang thờ thần như ánh trăng đó vừa xuất hiện, minh nguyệt trên trời phẳng phất cũng đột nhiên có sát khí.

Tất sát tất vong, sát khí vạn kiếp không dứt.

Đạo quang lạt lẽo, ánh trăng lạt lẽo, sát khí lại nồng nặc như máu.

Đạo quang xuất hiện, màu trắng bàng bạc biến, Lý Hoại chết.

Một cái búng tay đã là sáu chục sát na, nhưng Lý Hoại chết chỉ bất quá giữa một sát na.

Một sát na lúc đạo quang xuất hiện.

"Phi đạo".

Lúc đạo quang tan biến, người Lý Hoại chẳng khác gì bộ quần áo rách rưới, ngã ngửa trên lan can điêu hoa đầu cầu khúc kiều.

Trên ngực hấn, mũi đao đâm sâu lút cán.

Tâm tạng tuyệt đối không còn nghi ngờ gì nữa là chỗ yếu hại nhất trong những chỗ yếu hại trí mệnh trên người, đao vừa đâm vào, chết không còn cách cứu vãn. Nhưng vẫn còn có người chưa tin tưởng.

Hàn Tuấn đã bước tới, dùng hai ngón tay đâm dọc cán đao theo miệng vết thương vào thẳng ngực Lý Hoại, lúc rút ra, máu tươi đã bắn theo, đao lòi ra.

Lưỡi đao nhỏ nhỏ vẫn đã đủ để xuyên thấu tâm tạng.

- Sao rồi ?

- Nhất định chết.

Hàn Tuấn không khỏi để lộ biểu tình cao hứng trên mặt:

- Người này đã chết rồi.

Ánh trăng vẫn như trước, bạch y nhân dưới ánh trăng phẳng phất đã hòa tan vào

trong ánh trăng.

o0o

Trời không mây.

Tuyết ngừng rơi càng lâu, khí lạnh càng thậm, tấm gương sáng kề bên lò lửa làm bằng đồng xanh, ngọn lửa đỏ hừng hực in rọi vào gương giống như bờ má một tiểu cô nương mắc cỡ.

Phương lão bản ngã người trên một tấm chăn da thú, trên chăn còn có một cái bàn, trên bàn có một chén bột khô trắng trắng, còn có một lồng đèn, một cây thương.

Đèn tịnh không phải là thứ đèn dùng để thắp sáng, thương càng không phải là loại thương để đâm chết người dưới ngựa.

Thứ thương đó đương nhiên cũng có thể đã giết người, chỉ bất quá giết càng từ từ, càng thống khổ hơn.

Trong căn phòng ấm áp ngập tràn một hương khí tà ác.

Con người có nhược điểm, cho nên tà ác vĩnh viễn là một trong những lực lượng có thể dụ dỗ nhân loại nhất.

Cho nên thứ hương khí đó cũng phảng phất mê hồn còn hơn xa so với đóa hoa ngày xuân tươi thơm ở Giang Nam.

- Đó là nha phiến, từ biên giới Hồng Mao Thiên Trúc đem qua.

Phương lão bản nhíu mày, nhìn Hàn Tuấn hồi nãy vừa mới xuất hiện trong căn phòng.

- Người nhất định phải thử qua một lần, nếu không cả cuộc đời này của người coi như sống vô nghĩa.

Hàn Tuấn xem chừng không nghe thấy lời lão nói, chỉ lạnh lùng hỏi:

- Người đã chôn chưa ?

- Đã chôn rồi.

- Hắn có mang theo bốn tiểu hài tử đó không ?

Phương Thiên Hào cười xảo quyết:

- Có thể còn một cái trứng nguyên vẹn dưới tổ sao ?

- Vậy chuyện này đã kết thúc ?

- Kết thúc còn tròn trịa viên mãn hơn cả trứng.

- Không có hậu hoạn ?

"Không". Mặt Phương Thiên Hào có vẻ đắc ý, "Tuyệt đối không".

Hàn Tuấn lạnh lùng nhìn lão rất lâu, xoay người bước ra, đột nhiên quay đầu:

- Người tốt hơn hết là nhớ cho kỹ, lần tới người có làm mấy chuyện này, tốt hơn hết là đừng để ta thấy được, nếu không ta sẽ bắt người về đại lao Hình bộ, nhất kỹ tám mươi năm.

Bên ngoài căn phòng là một tiểu viện, tiểu viện có tuyết, có mai.

Một cội mai già cô đơn tỏa mình bên trong tiểu viện ngập tuyết trắng, tất cả những tịch tịch của thiên hạ phảng phất đều thoát ra từ dưới gốc rễ của nó.

Tịch tịch làm sao.

Đình viện tịch tịch làm sao, mai tịch tịch làm sao, người tịch tịch làm sao.

Hàn Tuấn bước ra, hít thở cơn gió lạnh, cúi đầu thở dài một hơi, lại thở phào một hơi.

Hô hấp của gã đột nhiên đình chỉ.

Gã đột nhiên thấy trong rừng lá hồng mai, có một khuôn mặt trắng nhợt đứng trước mặt gã cười quỷ.

Hàn Tuấn cũng không biết đã nhìn qua bao nhiêu khuôn mặt, tuy đại đa số là mặt khóc, mặt cười cũng không ít.

Nhưng gã từ đó đến giờ chưa thấy qua khuôn mặt cười như vậy, cười tàn nhẫn như vậy, cười ác độc như vậy, cười khùng bố như vậy.

Giữa trăm ngàn đóa mai hoa đỏ tươi, đột nhiên lộ xuất một bộ mặt cười như vậy, hơn nữa còn nhìn gã mà cười.

Làm sao đây ?

Hàn Tuấn thối lui một bước mau mắn, phóng người lên, tả thủ hoành trước ngực tự vệ, hữu thủ bầu thành đại ưng trảo, chuẩn bị cào tới khuôn mặt trắng nhợt giữa bụi hồng mai đỏ.

Một trảo đó của gã chưa bầu tới, bởi vì gã đột nhiên nhận ra khuôn mặt đó là ai.

Nhị hiệp Lưu Vĩ trong Đồng Tâm Thất Kiếm, mỹ nam tử anh tuấn khôi vĩ, nhưng sau khi y chết, cũng không có sự phân biệt gì quá lớn với những người chết khác.

Người chết dưới Thất Đoạn Thất Tuyệt Thương Tâm Chưởng, mặt mày đặc biệt méo mó phảng phất đang cười, nhưng nụ cười lại càng bi thảm hơn, càng thương tâm hơn so với khóc.

Lưu Vĩ đã chết dưới Thương Tâm Chưởng.

Lúc Hàn Tuấn phi thân đã nhận ra gương mặt y, cũng nhận ra y chết dưới Thương Tâm Chuông.

oOo

Đồng Tâm Thất Kiếm, ai ai đều cũng là cao thủ kiếm đạo, đặc biệt là là Lưu nhị và Vu ngũ.

Người thứ nhì chết chính là Mạnh Ngũ.

Hắn được người ta kéo về trên cỗ xe một bánh.

Vết thương trí mệnh của hắn cũng là Thất Đoạn Thất Tuyệt Thương Tâm Chuông.

Thất đoạn.

Tâm mạch đoạn, huyết mạch đoạn, gân trợ đoạn, can trường đoạn, thận thủy đoạn, cốt lộ đoạn, uyển mạch đoạn.

Thất tuyệt.

Tâm tuyệt, tình tuyệt, tư tuyệt, dục tuyệt, khổ thống tuyệt, sinh tử tuyệt, tương tư tuyệt.

Thất đoạn thất tuyệt, thương nhân thương tâm.

Thứ công phu đó dần dần cũng đã tuyệt tận, không ai thích luyện thứ công phu tuyệt tình tuyệt nghĩa đó, cũng không ai chịu truyền.

Phương Thiên Hào hỏi Hàn Tuấn.

Lão hỏi ba vấn đề đều làm cho người ta rất khó hồi đáp, cho nên lão phải hỏi Hàn Tuấn, bởi vì Hàn Tuấn không những có nhiều đại cao thủ trong võ lâm, hơn nữa đầu óc cực kỳ tinh mật, giống như một thứ cơ giới thần kỳ mà trời đất đã sáng tạo ra.

Chỉ cần lướt ngang qua mắt gã, bay lọt vào tai gã, mỗi một chuyện từng trải qua trong tâm gã đều tuyệt không quên.

- Thương Tâm Thất Tuyệt không phải đã thất truyền sao ? Hiện tại trong giang hồ còn có ai luyện thứ công phu này ? Là ai đã làm mấy chuyện này ?

"Có một người". Hàn Tuấn hồi đáp.

- Ai ?

- Lý Hoại.

"Hắn ?" Phương Thiên Hào hỏi: "Làm sao là hắn được ?"

- Bởi vì ta biết hắn là bằng hữu duy nhất của Liễu Lang Thất Đoạn và Hồ Lang

Nương Thất Tuyệt lúc sinh tiền.

"Nhưng hửn không phải đã chết sao ?" Phương Thiên Hào hỏi, "Người đã nói qua, đao của Nguyệt Thần, giống như phi đao của Tiểu Lý Thám Hoa năm xưa, lệ bất hư phát".

Hàn Tuấn quay đầu, đôi mắt lãnh khốc nhìn trắng hạ huyền lạnh lẽo ngoài cửa sổ. Nguyệt quang như đao.

- Phải.

Thanh âm của Hàn Tuấn phảng phất đột nhiên bay đến một nơi xa xăm, xa tận mặt trăng.

"Ánh trăng như đao, đao như ánh trăng". Gã thốt: "Dưới đao của Nguyệt Thần, không khác gì người dưới ánh trăng. Không ai có thể trốn khỏi ánh trăng, cũng không ai có thể tránh khỏi đao của Nguyệt Thần".

- Không ai, quả thật không một ai ?

- Tuyệt không có.

- Còn Lý Hoại thì sao ?

"Lý Hoại tử liễu". Hàn Tuấn đáp: "Hửn đã chết rồi, hửn đã không thể không chết".

- Nếu quả trên thế giới này chỉ có một mình Lý Hoại có thể sử Thương Tâm Thất Tuyệt Chuông, nếu quả Lý Hoại đã chết, thì Đồng Tâm Thất Kiếm chết dưới tay ai ?

Hàn Tuấn không giải đáp được vấn đề đó, bởi vì vấn đề đó ai ai cũng đều vô phương hồi đáp.

Nhưng gã lại mò được một manh mối, mò được một manh mối trong đầu gã.

Ánh mắt gã đột nhiên phát sáng.

"Không sai, là năm năm trước", Hàn Tuấn thốt: "Ngày sáu tháng hai, năm năm về trước, ngày đó cũng như bây giờ".

"Ngày đó thì sao ?" Phương Thiên Hào hỏi:

- Hôm đó ta có chuyện làm ở Hình bộ, buổi tối ngủ luôn trong án phòng, đến nửa đêm ngủ không được, ngồi dậy đọc tài liệu, trong đó có một quyển đặc biệt làm cho ta hứng thú.

-Ồ ?

- Đó là một quyển sổ kể về vụ án ở Huyền Cự Tự, nói về một người tên là Diệp Thánh Khang. Y bị người ta đâm vào ngực ba kiếm, kiếm đâm qua tim vốn tuyệt đối chắc chắn phải chết.

- Có ai mà không chết được ?

"Y không chết", Hàn Tuấn thốt, "Đến bây giờ y còn sống nhẩn ở phía bắc kinh thành".

"Kiếm bén xuyên tim, chết không kịp cứu, hẩn vì sao còn có thể sống cho tới bây giờ?" Phương Thiên Hào hỏi.

"Bởi vì kiếm bén đâm thấu ngực trái, tịnh không có trái tim của hẩn". Hàn Tuấn đáp: "Nói cách khác, tim của hẩn vốn không nằm ở đó".

"Ta không hiểu". Biểu tình của Phương Thiên Hào giống như đang nhìn một người đang nói láo, "Ta quả thật không hiểu người đang nói cái gì?"

"Vậy để ta dùng phương pháp đơn giản nhất mà kể cho người nghe". Hàn Tuấn đáp: "Người tên Diệp Thánh Khang đó, là hữu tâm nhân".

"Hữu tâm nhân?" Phương Thiên Hào hỏi, "Hữu tâm nhân là ý tứ gì đây?"

- Ý tứ hữu tâm nhân, là nói đến loại người trái tim không nằm bên ngực trái, mà ở ngực phải, thân thể của y mỗi một cơ quan đều tương phản với người thường.

Phương Thiên Hào ngẩn người.

Qua một hồi rất lâu, lão mới mở miệng nói, từng tiếng từng tiếng hỏi Hàn Tuấn:

- Người có phải muốn nói Lý Hoại cũng giống như Diệp Thánh Khang, cũng là hữu tâm nhân?

"Đúng", Hàn Tuấn cũng gằn từng tiếng, "Bởi vì trừ chuyện đó ra, không còn cách nào khác để giải thích".

- Bởi vì Lý Hoại là hữu tâm nhân, cho nên tịnh không chết dưới đao của Nguyệt Thần, bởi vì đao của Nguyệt Thần tuy đâm vào tâm tạng của hẩn, nhưng trái tim của hẩn tịnh không nằm chỗ đó.

Phương Thiên Hào nhìn Hàn Tuấn chằm chằm:

- Có phải ý của người là vậy không?

- Phải.

- o O o -